

met zijn later zoo wel bekende flauwe, ietwat onnoozele „oprechtheid”), maar de indruk blijft dat het mogelijk geweest zou zijn, van deze afdeeling iets beters te maken. De overige bellettrie is daarentegen ronduit goed te noemen. Weliswaar zal ik de laatste zijn om den hier compareerenden bas-comique Justus van Maurik — dezen, overigens wel goedigen, literatuur-held der kleine burgerij — te verdedigen. Ook zal ik de producten der Johanna van Woude's en Melati's van Java niet prijzen; zulk derderangs-damesgeschrijf werd nl.

Marcellus Emants. Medewerker

toen reeds in *Elsevier's* toegelaten, gelijk dat later maar al te dikwijls het geval is geweest. Doch tenslotte moest de „gemiddelde” lezer ook iets van zijn gading vinden. En met voldoening kan in ieder geval worden vastgesteld dat er onder Ten Brink uitnemende teksten werden opgenomen van Van Nouhuys, Emants, Couperus en betrekkelijk goede van C. K. Elout, Virginie Loveling, Cyriel Buysse, Herman Heijermans, Maurits Wagenvoort e.a. En in 1892 debuteert hier ter plaatse Herman Robbers! Onder het pseudoniem Phocius verschijnt hij in het tijdschrift als auteur van de later, mede door toedoen van Van Deyssel, zoo beroemd geworden, fijne novelle *Een kalverliefde*; in 1895 staat op denzelfden naam het verhaal *De verloren zoon*.

Men moet nooit vergeten dat de aard, de waarde en het onderwerp der bijdragen

in een tijdschrift, zoowel als de keuze der medewerkers, slechts tot zekere hoogte door de redactie worden bepaald. De gebeurtenissen dringen zich op, de kenners van de onderwerpen die voor behandeling in aanmerking komen, zijn soms niet te vinden, de bellettristen zijn in hun uitingen wel eens minder gelukkig, of wel, zij wenden zich tot andere organen. . . . Maar wat wel van uitgevers en redactie afhangt, dat is de algemeene ideologische richting, dat is de methode bij het samenstellen der redactioneele artikelen, dat is, tenslotte, het materieele aspect.

Toen ik de mogelijke oorzaken van Ten Brink's heengaan onderzocht, stipte ik al aan